

pen op med og sørge for, at der er andre, der får indflydelse på deres forhold.

Tom Behnke (FP):

Man kan egentlig undre sig over, at vi skal have debatten her i dag. Vi har haft debatten mange gange før. Vi får den sikkert også mange gange i fremtiden. Grunden til, at jeg føler anledning til at sige, at man kan undre sig over, at vi skal have debatten, er jo, at det her er et område, hvor man om noget kan sige, at regeringen er opmærksom, at regeringen arbejder i den retning, som forslagsstillerne ønsker. Regeringen er enig med forslagsstillerne. Regeringens ordfører – i hvert fald den socialdemokratiske ordfører og den radikale ordfører – har givet udtryk for, at man er enig med SF og Enhedslisten. Altså man er enig i, hvilken retning det er, man skal køre i.

Derfor kan man sige, at der måske var nogle andre områder, hvor det ville være mere tiltrængt, at man slog et slag for at få forbedret tingene. For udviklingen sker. Man kan så diskutere, om den sker hurtigt nok. Det er fair nok. Men jeg er faktisk enig med de ordførere, der har sagt: Var det dog ikke bedre, at man så tog nogle præcise elementer ud – forslaget her er jo meget, meget bredt – og sagde, at lige præcis på det her område ønsker vi at foretage de og de ændringer. Det ville være nemmere at forholde sig til.

Med sådan et forslag her, der næsten har karakter af en forespørgsel, kan man jo høre, at forslagsstillerne er enige med regeringen. Og regeringen arbejder i den retning, som forslagsstillerne ønsker, og som vi i Fremskridtspartiet for så vidt ikke har noget imod. Men man kan sige, at uanset om vi sagde til eller fra, er der et klart flertal her i Folketinget, der ønsker den udvikling. Så reelt får man ikke meget ud af at fremsætte sådan et beslutningsforslag.

De fysiske rammer kan selvfølgelig blive bedre, ingen tvivl om det, men man må også holde sig for øje, at de fysiske rammer i undervisningslokalerne aldrig har været så gode, som de er i dag, aldrig. Jo, det kan godt være, at udluftningen var bedre for et par hundrede år siden, men det var så, fordi husene var pivutætte, men det er vel heller ikke det, man ønsker. De fysiske rammer i undervisningslokalerne har aldrig været bedre, end de er i dag.

Til gengæld er der et område, som jeg meget savner at forslagsstillerne koncentrerer sig om. Det er manglerne i undervisningen. Elever-

nes færdigheder, efter at de har gennemført undervisningen, er ikke altid lige tilfredsstillende. Der trænger uddannelsessektoren samlet til et løft, så vi bliver endnu bedre til at uddanne og undervise.

Der er heller ingen tvivl om, at i forhold til undervisningen og udviklingen af elever og studerende er det vigtigt, at man holder sig for øje, at vi alle er forskellige. Studerende og elever er alle forskellige og har derfor forskellige forudsætninger og har derfor også forskellige muligheder for at udvikle sig. Det må man ikke bremse, men det har vi jo set i en lang årrække, at specielt SF og vel for så vidt også Socialdemokratiet har holdt på, at man skulle bremse denne udvikling. Der måtte ikke være nogen elever i klassen, der blev bedre end de andre. Alle skulle være lige gode, og dermed blev resultatet, at alle blev lige dårlige.

Det var et område, som jeg egentlig havde håbet på at forslagsstillerne ville tage fat i og sige: Nu slår vi et slag for at lave niveaudeling i klasserne. De, der har muligheden for at køre frem med 100 km/t, skal have mulighed for det, og de, der kun kan køre med 50 km/t, skal også have mulighed for det, således at alle elever får lige meget ud af det og alle elever bliver bedre, end de var, da de startede på uddannelsen.

Med hensyn til indflydelse må vi også holde fast i, at der aldrig har været så stor mulighed for indflydelse, som der er i dag, både når vi taler om eleverne, når vi taler om forældrene, når vi taler om underviserne, når vi taler om ledelsen. I det hele taget har man jo i mange, mange år været meget koncentreret om, at der skulle være mere demokrati, der skulle være mere indflydelse til de studerende, til eleverne, til forældrene, og der er blevet lavet skolebestyrelser og alle mulige andre konstellationer, hvor man virkelig har gjort noget for, at det her skulle blive bedre. Og det, vi hører, er, at regeringen er klar til at arbejde videre i den retning. Man er enig med forslagsstillerne, og Fremskridtspartiet er også enig. Vi skal videre ad den vej.

Men det nytter jo ikke noget, at man laver en revolution over en nat. Det har man prøvet tidligere i historien. Det hjalp ikke ret meget. Da fik man faktisk den modsatte effekt af det, man ønskede at opnå. Så derfor: Ét skridt ad gangen. Vi er enige om, hvilken retning kompasset peger i, og så lad os tage ét skridt i den rigtige retning. Og der kan jeg forstå, at regeringen er stærkt på vej i den retning, og det er vi ikke utilfredse med i Fremskridtspartiet.